

Батькова наука (народна казка)

Автор Невідомий

Жив та був собі чоловік, і мав він трьох синів. Двоє старших були розумні, а молодший не завжди зважав на батькову науку.

Одного разу батько з синами вирушив на полювання. Воно видалося вдалим, і перед обідом батько вирішив зварити в лісі юшки. Але тут помітив, що забули вдома ковганку. Посилає він за нею наймолодшого сина. А той і каже:

— Тату, я доки дійду додому, то забуду, за чим ішов.

На що батько відповів:

— А ти весь час іди і повторюй "ковган, ковган", то й не забудеш.

Так син і зробив. Іде він і голосно повторює:

— Ковган! Ковган!

Назустріч йому їхали чоловіки. Їм почулося, що хлопець говорить "болван". То вони взяли й набили невдачу. Повертається син до батька та й плаче:

— Мене набили недобрі люди.

— А за що? — запитує батько.

— Я голосно повторював слово "ковган", яке ти мені сказав.

Тоді чоловік і каже:

— На другий раз говори пошепки і тебе ніхто не чіпатиме.

З цим і пішов хлопець. Ішов він та й ішов і все шепотів собі під носа: "Ковган, ковган".

А назустріч йому йшло весілля, гостям здалося, що він говорить про наречених: "Погані". Взяли та й набили знову нещасного. Повертається син до батька і плаче:

— Мене побили за те, що я йшов повз весілля і тихо шептав слово, яке ти мені сказав.

Задумався чоловік і сказав:

— Іншого разу, коли будеш бачити багато людей, танцюй і співай, то тебе ніхто й не чіпатиме.

З тим і пішов син. Так ішов він та йшов, а назустріч йому йдуть люди і несуть померлого. От хлопець, побачивши багато людей, вискочив перед них і почав співати й пританцьовувати. То люди взяли та й набили його.

Знову йде син до батька та й плаче. На цей раз не витримав батько і надавав синові на горіхи. Але й зрозумів, що не ковганка винна у тому, що вони ще й досі не скуштували смачної юшки, і що його сина люди б'ють. А в усьому винен він, батько, адже виростив такого сина.